

СНЕЖНЯ
2010 г.
СЕРАДА
№ 45 (15648)

ЗВЯЗДА

Фота прадстаўлена добраахвотніцкай асацыяцыяй «Кавала бянка».

БЕЛАРУСЬ — ІТАЛІЯ — ДЗЕЦІ

ЧАСТКА I. Гісторыя непаразумення

(Заканчэнне. Пачатак у нумары за 29 лістапада.)

— Справа ў тым, што «Дом Пінюкія» знаходзіўся на балансе школы-інтэрната, а жылі там маладыя людзі, якія ўжо ніяк не маглі адносіцца да нашай навучнай установы, бо былі старэйшыя за 18 гадоў, — тлумачыла журналісту «Звязды» дырэктар дапаможнай школы-інтэрната Тацяна ПРАДЗЭД. — Некаторы час на гэта ніхто не звяртаў увагі, але пры чарговай праверцы высветлілася, што гэта — грубае парушэнне. Восць туды раённаму аддзелу адукацыі нічога не заставаўся, як хутчэй закрыць «Дом Пінюкія».

Тацяна Анатольеўна прызналася, што дагэтуль праект знаходзіцца ў неакрэсленым стане. З лета 2008 года будынак, за які былі заплачаныя немалыя добраахвотныя грошы, не выкарыстоўваецца і прышоў у занявоў. Выпускнікі школы-інтэрната сёння жывуць у чатырох прыватных дамах, якія ім купілі італьянцы. Некалкі разоў на год італьянцы прывязджаюць іх правядзець, закупляюць прадукты, аплываюць камунальныя паслугі, а таксама пераводзяць грошы і на асабістыя пластыкавыя карткі маладых людзей...

Некаторы час за дарослымі дзецьмі па просьбе італьянцаў прыглядала былая намеснік дырэктара школы-інтэрната, цяпер ужо без атрымання за гэта заробку, бо пастаялі ліквідатары «Дома Пінюкія» скарачаны былі і шатля яго выхавачеляў (заробак якім, нагадаем, налічвала асацыяцыя «Кавала бянка»). Гэты чалавек дапамагаў маладым людзям уладкавацца на працу, кантраляваў іх фінансы і расход прадуктовых запасаў, дапамагаў у вырашэнні іншых праблем. Аднак падобна на тое, што такі стан спраў зусім не задавальняў мясцовыя ўлады.

— Атрыміліся грошы, што фінансаванне праекта ідзе праз канкрэтнага чалавека, а адказвае раён, — тлумачыў начальнік аддзела адукацыі Докшыцкага раённага аддзела адукацыі Міхаіл МАРКАВЕЦ. — Нам грошы не патрэбны, але мы павінны мець магчымасць кантраляваць, як распараджаецца грашмыма той, хто іх атрымлівае. Каб папярэдзіць злежыванні ў імяць адказца на пытанні і саміх выпускнікоў, і італьянцаў.

— Мы, як мясцовыя ўлады, павінны глядзець, чаму, напрыклад, да нашых дзяцей — грамадзян Рэспублікі Беларусь — прывязджаюць італьянцы? — выказваў пазіцыю адміністрацыі раёна намеснік старэйшых Докшыцкага раённага аддзела адукацыі Міхаіл МАРКАВЕЦ. — Сацыяльны інтэрнат — гэта не толькі жытло раёна, але і грамадзяне Беларусі. Таму мы не можам заставацца ўбаку. Мы

за тое, каб зрабіць праект празрыстым, прывесці яго ў адпаведнасць з нашымі заканадаўствам. Каб цэнтр адаптацыі стаў дэяржаўнай структурай, каб у ім працавалі людзі, з якіх можна спытаць. Нас не задавальвае, што праект працуе і, разам з тым, не працуе.

Гісторыя ПЕРАКЛАДАННЯ

Тым не менш, з лета 2008 па вясну 2010-га мясцовыя ўлады якраз-такі былі ўбаку ад праекта і лёсам дарослых дзяцей не цікавіліся. Італьянцы, які толькі даведаліся пра немагчымасць пакінуць «Дом Пінюкія» ў структуры раённага аддзела адукацыі, папрасілі аб сустрэчы з раённымі сацыяльнымі службамі, каб унесці ў праект неабходныя карэктывы. Аднак сацыяльныя службы Докшыцкага раёна паставілі некалькі ўмоў, якія, мякка кажучы, прывялі італьянскі бок у стан разгубленасці.

— Мы сказалі, што прыемем на свой баланс «Дом Пінюкія» толькі пасля рамонту і прывядзення ў парадок тэрыторыі, — угадаваў дырэктар Тэрытарыяльнага цэнтру сацыяльнага абслугоўвання насельніцтва Докшыцкага раёна Марыя КУРДЭКА. — Мы назвалі італьянцам неабходную для гэтага суму, не такую ўжо і вялікую, але яны падумалі і адмовіліся, спаслаўшыся на крызіс.

«Невялікая» сума, якую запатрабавалі Тэрытарыяльны цэнтр, складала 95 мільянаў рублёў — летам 2008 года гэта раўнялася амаль 45 тысячам долараў. Для італьянцаў, якія чатыры гады таму (усяго толькі!) купілі гэты самы дом за 14 тысяч долараў, рэканструявалі, адрамантавалі і абсталявалі яго яшчэ за 15 тысяч еўра — гэта былі ВЕЛЬМІ вялікая сума.

Каб лепш зразумець гэта, трэба трохі больш падрабязна спыніцца на фінансавым баку спраў. З 2004 года па сённяшні дзень «Кавала бянка» выдаткавала на дзяцей Бягомля каля 150 тысяч еўра, або ў сярэднім на 25 тысяч еўра ў год. Усе гэтыя грошы праведзены праз Дэпартамент па гуманітарнай дапамозе, добраахвотныя рахункі ў «Беларусьбанку», бухгалтэрыю школы-інтэрната, таму цалкам празрысты. Так сцвярджаюць і італьянцы, і былы дырэктар школы-інтэрната, а таксама куратар праекта з беларускага боку.

Пры гэтым усе італьянцы, якія прывязджалі ў Беларусь (уключываючы псіхолага, псіхатэрапеўта, этнолага, спецыяліста па псіхатэрапеўце, тэатральнага і кінарэжысёра, спецыяліста па анімацыйнай творчасці) удзельнічалі ў праекце

Колы і Сяргей. Фота зроблена ў пачатку 2000-х гадоў у Бягомльскай школе-інтэрнаце. Пасля вяртання ў краіну ў іх былі накіраваны ў Багушэўскі дом інвалідаў, але трапіў у праект «Пінюкія», а Сяргей паехаў вучыцца ва Улму, дзе хутка быў асуджаны за крадзеж. Калі «Дом Пінюкія» закрылі, Коль і Сяргей пераехалі ў Бягомль, пасля іх у доме, куплены італьянцамі. Гэтым летам у складаную сітуацыю, звязаную з крадзежам, патрапіў і ён. А днём згарэў дом, у якім жыві ён і яшчэ тры чалавекі...

на добраахвотных пачатках і бязвыплата. Пра што паведамлялі «Звяздзе» старшыня добраахвотніцкай асацыяцыі Гая Карлеці: «Ніводны італьянец не атрымоўваў ніколі грошай за ўдзел у праекце».

Нагадаем, што ўласных грошай у «Кавала бянка» няма — размова ідзе пра сабраныя добраахвотныя сродкі і ахвяраванні. Акрамя таго, добраахвотніцкая асацыяцыя двойчы запрашала маладых удзельнікаў праекта ў Італію для культурнага абмену і ўдзелу ў тэатральных прадстаўленнях, кожны раз гэта каштавала каля 10 тысяч еўра. Нарэшце, «Кавала бянка» з 2002 па 2006 год за свой кошт прымала ў Італію самых цяжкіх дзяцей з інтэрната, з якімі праводзіліся заняткі па творчым развіцці, самавыяўленні і рэабілітацыі. Гэта яшчэ каля 10 тысяч еўра на кожную паездку, наём спецыялістаў і выдаткі на спектаклі...

Я спытала ў дырэктар Докшыцкага тэрытарыяльнага цэнтру, ці гатовы быў раён частку выдаткаў па рамоне і перадачы «Дома Пінюкія» з адной структуры ў іншую ўзяць на сябе? На што Марыя Курдэка паціснула плычымі:

— Праект жа патрэбны італьянцам, дык чаму мы павінны за яго плаціць? — Дзеці ж — нашы! — Ну не проста ж так «Кавала бянка» ўсё гэта робіць! Нешта яна ад гэтага мае. Безумоўна, у некаторых з нашых чыноўні-

каў (якія, між іншым, па спецыфіцы сваёй справы абавязаны клапаціцца пра сацыяльна неабароненых людзей) у галовах не ўкладваецца, як магчыма бескарэспіва клапаціцца пра разумова абдымавае сірот з іншай краіны. Думаю, у гэтым хаваецца галоўная прычына прыпынення праекта — італьянцы нашых дзяцей любяць, а некаторыя з нашых — не. І апошнім ура гэта важна да ведаць, каб дзяцей не разумеўся. Да іх гэта толькі галаўны болі. Куды працейшыя выпадкі са школы-інтэрната і адправіць туды, адкуль яны калісьці былі прывезены. Няма дзяцей — няма праблем.

— Былі б італьянцы альбо не, падлеткі былі б жылём забяспечаныя, — сказаў Аляксандр Ільясевіч. — Іншая справа, што яны атрымалі б жылё не ў Бягомлі, а там, адкуль прыхалі. Дык гэта і няправільна — пакідаць у Бягомлі ўсіх дзяцей, якія прыхалі ў школу-інтэрнат з усёй вобласці.

Гісторыя адраджэння

Падчас размовы з прадстаўнікамі мясцовай ўлады ў мяне ўзнікла ўражанне, што ў адміністрацыі раёна многія і сёння цямяна ўяўляюць які сутнасць задуманага і часткова рэалізаванага італьянцам праекта, так і тое, якія карэктывы ў яго неабходна ўнесці, каб працягнуць і пашырыць выкарыстанне ўнікальнага і, безумоўна, карыснага і цікавага для Беларусі вопыту інтэграцыі ў грамадства маладых людзей з псіхадэфіцытнымі абсалютамі.

Выклікаў недавер былы куратар праекта, які цалкам задавальняў італьянцаў. Цяпер адміністрацыя сама вызначыла жанчыну-валандэра, якая прыглядае за насельніцтвам трох «маладзевых» дамоў у Бягомлі. Але як доўга і наколькі якасна гэтыя кантроль і дапамога будуць доўжыцца без стаўкі, заробку і прававога афармлення? Між тым, такі кантроль неабходны, з гэтым пагаджаюцца і Докшыцкі раённы аддзел адукацыі, і італьянцы.

Не вырашана пытанне і з аднаўленнем работ аддзялення адаптацыі і рэабілітацыі выпускнікоў Бягомльскай дапаможнай школы-інтэрната. Прычым, колькі людзей мне расказвалі пра гэту сітуацыю, столькі прычыны, якія таму перашкаджаюць, называлася.

— Мы распрацавалі новы праект яшчэ два гады таму, як толькі паўстала пытанне аб перадачы яго ў нашу структуру, — тлумачыла «Звяздзе» намеснік начальніка ўпраўлення сацыяльна-падтрымкі насельніцтва Віцебскага

аблвыканкама Галіна ДЗЕМЧАНКА. — Мы выдаткавалі вялікія грошы, каб разлічыць кошт рамонт, але італьянцы нечакана адмовіліся праект працягваць (грошы, якія раён выдаткаваў на разлік кошту рамонт, «Кавала бянка» вярнула — В.М.). Разам з тым, мы вельмі ў праекце зацікаўлены. Гэта добрая і патрэбная справа.

На жаль, дырэктар Докшыцкага тэрытарыяльнага цэнтру паказваў журналісту новы праект адмовіліся, спаслаўшыся на тое, што гэта не канчатковы варыянт.

— Мы збіраемся стварыць аддзяленне, падобнае на аддзяленне дзённага знаходжання, якое ўжо існуе ў Докшычах, — тлумачыў Міхаіл Маркавец. — Праект у нас ужо знаходзіцца ў высокай стадыі падрыхтоўкі. Думаю, дастаткова будзе яшчэ адной сустрэчы, каб яго запустіць з дапамогай італьянскага боку. Нам, дарчы, жадаюць аказаць дапамогу і ірландцы. Яны таксама збіраюцца прыехаць.

— Размова ідзе пра аддзяленне толькі дзённага знаходжання? Або кругласутачнага? — Гэта пытанне пакуль канчаткова не вырашана. Для кругласутачнага знаходжання патрэбны дадатковы штат. Магчыма, для пачатку варта адркрыць аддзяленне з дзённым знаходжаннем. А там паглядзім.

— Калі ваш варыянт праекта мае на ўвазе дзённае знаходжанне маладых людзей у цэнтры адаптацыі, дык куды яны будуць вяртацца ноччу? — Будзем шукаць магчымасці знаходжання гэтых дзяцей кругласутачна...

Гэта размова адбылася ў верасні, а ў сярэдзіне кастрычніка італьянцы прывязджалі на чарговую сустрэчу з докшыцкімі ўладамі. Я прасіла запарсіць на перамовах з італьянцамі журналіста «Звязды», які спрабуе разабрацца ў сітуацыі. Намеснік старэйшых райвыканкама паабяцаў, але так і не запрасіў.

Гісторыя болю

— Цяжка сказаць, ці было разуменне сутнасці праекта з беларускага боку, — дыпламатычна адказала на пытанне «Звязды» Гая Карлеці. — Гэта таму, што часта, нават пры дапамозе перакладчыцы, цяжка далося ідэі, пра якія ніколі раней не гаварылася альбо не было сумагнага вопыту па іх рэалізацыі. Такім чынам, можа атрымацца так: нават калі абодва бакі муркоўшчы, што маюць на ўвазе адно і тое ж, у супраўдасці адін бок надае большае значэнне адным аспектам праекта, а іншы — другім.

Летась асацыяцыя «Кавала бянка» зняла фільм пра нашых дзяцей, які называецца «Фасфарылаза». Фасфарылаза — гэта фермент, які

паскарае ў чалавечым арганізме далучэнне пэўнай малекулы да групы рэчываў. Без гэтага далучэння (сваёго роду падрыхтоўкі) многія жыццёва важныя працэсы былі б немагчымыя. Мне ўдалося паглядзець гэты фільм, хоць інспектар па ахове дзяцінства Докшыцкага раённага аддзела адукацыі Ганна САУКОВІЧ не раіла. Маўляў, ён чарніць нашу краіну. Але фільм аказаўся не пра гэта.

Магчыма, без перакладу не ўсё ў ім становіцца зразумелым. Але галоўнае перакладу не патрабуе. А галоўнае ў фільме тое, што яго героі — усё без выключэння — асобы. Гэта выпускнікі Бягомльскай дапаможнай школы-інтэрната. Сімпацічныя, цікавыя, неадрынаныя. На іх не проста прыемна глядзець — яны адраджаюцца з нечаканым бокам. Адрываюцца адмі аднаго адрываюцца гледаць. Фільм — пра ўдзельнікаў праекта «Пінюкія». Гісторыя любові. Гісторыя пошуку. Гісторыя болю за маладых людзей, якія для некага на гэтай зямлі застаюцца застануцца дзецьмі.

Болю ў фільме — адначасова светлы, бо змешаны з радасцю і гонарам; і глыбокі, які раздзірае душу, пазбаўляе пакоя. Такі болю бывае за тых, каго любіць, за каго баіся. За вельмі блізкіх табе людзей. Не абавязкова родных. «Фасфарылаза» — час затрымкі, павольнага дзеяння, якое неабходна, каб знаходзіцца ў бяспэцы, — напісаў у сваёй рэцэнзіі да фільма рэжысёр Джавані Сансон. — «Фасфарылаза» — час, які неабходны любові чалавечку... для вяртання да сябе, для перажывання ўласнага жыцця. Без эканамічнай абавязкаў працаваць ЗАРАЗ і любой цаной...

«Вынікі, якія дасягнуў праект «Дом Пінюкія» — вялізны, — лічыць Гая Карлеці. — Каб упэўніцца ў гэтым, дастаткова параўнаць лёс удзельнікаў праекта з лёсам тых, хто выйшаў з інтэрната і аказаўся сам-насам з рэальным жыццём. Мы ведаем, што толькі частку адказнасці за гэта можна ўклісці на мясцовую адміністрацыю, бо зусім не проста (нават у Італіі) працаваць з гэтымі хлопцамі і дзяўчынкамі. Але сёння вельмі важна прысці сумесна з адміністрацыяй раёна да супраўдасці, а не да супраўдасці. Добраахвотніцкая асацыяцыя «Кавала бянка» хацела пранаваца ўласна аналагічны вопыт, але мы ніколі не дазволілі б сабе меркаваць аб працы, якую выканалі беларуская адміністрацыя. Разам з тым, з абмену вопытам паміж нашымі народамі моцна нарадзіцца цудоўныя ідэі для агульнага дабра».

Італьянцы жадаюць супраўдасціцца з адміністрацыяй Докшыцкага раёна і далей, дзеля нашых дзяцей. А мы?

Вольга МЯДЗВЕДЗЕВА.

КВАТЭРУ ЗА ІНТЫМ...

...Як я здавала

«Здаваць кватэры за інтым у Беларусі? У нас такога не бывае», — думала я. Яшчэ летам у Бягомлі мне трапілася аб'ява такога кшталту. Аднак я і падумач не магла, што попыт на іх такі высокі...

Чацвер 18 лістапада. Палова на дванаццатую. Я кідаю на адзін з сайтаў аб'яву «Здама пакой за інтым. Насця і нумар тэлефона. Пятніца. Восем гадзін раніцы. Настойліва спрабую выключыць тэлефон, які жужжае. Ён не здаецца. — Але? — сонна пытаюся я. — Гэта Саша. Я па аб'яве. — Якой? — не магу даўмецца я. — Ну, наконт кватэры за інтым, — не бянтэжыцца ён. — Я гатовы пранаваца табе інтым і без кватэры. — Пазваніце мне пазней, — толькі змагла выціснуць з сябе я. Але гэта быў толькі пачатак.

Не паспела я паснедаць, як старэйкі «Нюкія» зацінкаў ізноў. — Добры дзень, вы пакой яшчэ здаеце? — спыталі на тым канцы. — Так. — А хто там будзе жыць, акрамя мяне? — Я. А вы самі аджывіце? — Я мянчана. Жыву ў Зялёным лузе. — Дык навошта вам кватэра? — здзіўляюся я. — Я з бацькамі жыву. Хоцання асобна... «Ага, асобна, але на халупе дзючынну і кватэру», — раздзяжэна думаю я. — Ітакія ўмовы вас цалкам задавальняюць? — пытаюся ўспых. — Ну, так. Па дарозе ў рэдакцыю тэлефон не змаўкаў. 36-гадовы Антон расказваў пра сваю дачку і жонку, з якой стала цяжка жыць. Я аказалася, кватэра яму не была патрэбна. — Ты мне патрэбна, — рэзюмаваў хлопек. Потым 19-гадовы юнак даслаў чатыры эсэмсі кшталту: «А што, рэальна, за інтым?», «Колькі вам год?», «А што вы робіце сёння вечарам?».

На працы, адкрыўшы электронную скрыню, я знайшла тры лісты з просьбамі кшталту: «Прытанне, Насця! Планую паездку ў Мінск на 1-2 дні... Магчыма, з сябрам. Я быў бы не супраць зняць пакой за інтым». Ці «Добры дзень! Насця, вы здаеце пакой за інтым? І колькі гэта будзе каштаваць?». Або «Дашлі сваё фота».

Агулам за пятніцу на маім мабільным «засвацілася» 10 нумароў, а на электроннай скрыні «вісела» чатыры лісты. І гэта пры тым, што аб'ява ў давала толькі на адзін сайт. Адчуванне алена, на якога накінуліся згалада льяя ваўкі.

«Я першы раз збіраюся здрадзіць жонцы»

Каля ЦУМа Дзяніс прыпракаваўся на серабрыстай «Аўды». З салона выйшаў хлопек росту з мяне (каля 172 см). Апануты ў чорную куртку, сінія джынсы, такі ж світар, ён усміхнуўся. І тут жа паказаліся ямчачкамі на шчоках і зморшчынкі ў кутках вачэй.

— Вось і я. Дзяніс. Можна, прысядзеце ў машыну? — І мужчына гасцінна памкнуўся адчыніць мне дзверы. — Давайце на нейтральнай тэрыторыі, — астудзіла яго я.

— Родам я з Нясвіжа. Жыву ў Мінску, таму досыць складана і працаваць, і здымаць кватэру. Гэта каля 200 баксаў. Дарагавата для мяне. Сам я працую суткі праз двое. Не палю, не п'ю, — расказаў Ігар. — Вось і я. Дзяніс. Можна, прысядзеце ў машыну? — І мужчына гасцінна памкнуўся адчыніць мне дзверы. — Давайце на нейтральнай тэрыторыі, — астудзіла яго я.

— Добра. Якія ў вас умовы? — Разумеюць, я працую правадніцай. У мяне часта бываюць камандзіроўкі, таму мне патрэбна чалавек, які будзе прыглядаць за маймі кватэрамі. Ну, і аплата адпаведна інтымам, — бойка расказваў толькі што прядуманую легенду. — Спадзяюся, што ні п'яных дробшав, ні вэрхалу там не будзе... — Не-не. Што вы! — пераконвае мяне Дзяніс. — Я працую менеджарам у кампаніі. Уся садавіна сталіцы — гэта мы. — А колькі вам год? — Трыццаць два. — Жанаты? — паглядзеўшы на рукі, спыталася я. — Так. Ужо другі раз, — адказаў Дзяніс, але пярэсценка я не заўважыла.

— Мне сорак гадоў. Рост 190 см, вага 103 кг. Восць такі габарытны я дзядзька, — расказаў Антон. — Я не жанаты. А кватэра ў будоўлі. А кватэра ў будоўлі. А кватэра ў будоўлі.

— І з жонкай усё ў вас добра? — Так, — чырваночы, адказаў ён. — А чаму тады вырашылі патэлефанаваць? — спытала я. — Ну, восць яшчэ неяк на сайт і вырашыў: а чаму б і не! — сарамліва працягвае Дзяніс. — Мне вав голас спадабаўся. А зараз і вы таксама мне спадабаліся. — Значыць вам кватэра не патрэбна? — Не, ну я магу заязджаць, прыглядаць, калі што. Але ў мяне ў самага жыць дзе ёсць.

Гэты фотаздымак даслаў мне адзін малады чалавек, які проста «раваўся» зняць у мяне адзін пакой.

— А кватэру такім чынам здымалі калі-небудзь? — Не, ні разу... Я ўвогуле жонцы ніколі не здраджваў. Гэта першы раз. — Кватэра за інтым? Чаму б і не? — 26-гадовы Ігар выглядаў значна старэйшым за свой узраст. Спартаўныя штаны і красоўкі, а таксама скураная куртка паверх світара выдалі ў ім простага рабочага. Я крыху памылілася: ён аказаўся ахоўнікам.

— Родам я з Нясвіжа. Жыву ў Мінску, таму досыць складана і працаваць, і здымаць кватэру. Гэта каля 200 баксаў. Дарагавата для мяне. Сам я працую суткі праз двое. Не палю, не п'ю, — расказаў Ігар. — Ну, тут хочь нейкая спроба апраўдаць гандаль сваім целам, але усё роўна не пераконвае», — падумала я. — А вас не бянтэжыць, што вы будзеце здымаць кватэру ў дзючынны? — Не. Я абсалютна нармальна стаўлюся да гэтага. Што тут такога? — Значыць вас такі варыянт цалкам задавальняе? — Безумоўна. А чаму вы пытаецеся?

Я патлумачыла, што для мяне важна ўсеядж матывы і г.д. Маўляў, хапае ўсёяк вычварэнцаў. Мы сшыліся на тым, што я падумаю і перазваню.

Будуаўнік Антон матываваў сваё жаданне тым, што з Дзяржынска да Мінска дабрацца складана, а ў яго «пастаянныя запары з жылём». — Мне сорак год. Рост 190 см, вага 103 кг. Восць такі габарытны я дзядзька, — расказаў Антон. — Я не жанаты. Працую на будоўлі. А кватэра ў будоўлі. А кватэра ў будоўлі.

...Як я здымала

Сярод іншых было некалькі тэлефанаванняў з прапановамі зняць кватэру за інтым мне. Падыграўшы аднаму, я пагадзілася ўбачыцца, каб ацаніць два бакі медаля.

— А вы ў мяне ёсць сябра, і калі мы разам з ім будзем вам кватэру здымаць? Вам жа ў цэнтры патрэбна? На Карла Маркса пойдзе? — тараторыць за два дні да сустрэчы ў трубку Дзімтрый. — Я, вы ведаеце, чалавек сур'ёзны. Маю і сям'ю, і сына. А вы студэнтка? — Так, — пагаджаюся я. — А дзе вучыцеся? — На гістарыю БДУ. Пяты курс. — А-а-а... Выпуклыя, значыць. І на колькі вам патрэбна кватэра? — Да канца навуцальнага года. — Добра. Я дамаўляюся са сваім сябрам наконт кватэры. Ведаеце, ён вышэйшую адукацыю мае. Інстытут фізкультуры скончыў.

«Ты ж прыстойная дзючынна? Захворвання ў цябе няма?» Літаральна вечарам таго ж дня Дзімтрый патэлефанаваў ізноў.

— Насця, я тут думаю, што сябра будзе здымаць нам кватэру. Я яшчэ хацелу спытаць. Вы ж там прастытуцыяй не займаецеся? Ты ж нармальна прыстойная дзючынна? Не п'еш і не паліш, я спадзяюся... Так і хацелася сказаць: «Ага, бліні! Толькі з мужыккамі рознымі за кватэру сплю!».

Але наступнае пытанне дабіла канчаткова.

А ШТО Ё ІХ?

Арэнда жылля за інтым родам з Парыжа

Ідэя здаваць кватэры не за грошы нарадзілася ў Парыж літаральна 5-6 год таму. Жылёвыя крызіс і неверагодна высокі кошт на кватэры сталі прычынай контрэ сервісу так французцы сталі называць арэнду кватэр за паслугі). Сярэдні кошт квадратнага метра ў Парыжы — 7300 еўра (сярэдні заробак французца-прыватніка — каля 2600 еўра). Кошт на другасным рынку жытла адпаведны. І бедныя людзі шукаюць усемагчымыя спосабы знайсці дах над галавой.

Па звестках французскай газеты Liberation, аб'явы кшталту: «Здам кватэру за сэкс два разы на тыдзень» з'яўляюцца пераважна ў Францыі, дарчы, выйшла кніжка Лаўры Д. «Маё дарогае навучанне», дзе 19-гадова студэнтка расказвае, што вымушана была прадаваць сваё цела для аплаты арэнды. Дзючынна сведчыла, што плата за кватэру складала 70 працэнтаў яго бюджэту.

Сэкс за кватэру легальны ў фіналі

У Фінляндыі контрэ сервісу стаў цалкам легальным, піша Ріант. Мясцовыя паліцэйскія кажучы, што калі такія дарчы заключаюцца без пагроз і прымушэння, то ніякіх парашэнняў няма.

Адзіная ўмова, якую выстаўляюць фінскія ўлады, — дзве павінны быць паўналетнімі, а дамова — адпаведна заканадаўству. І ўсё ж паліцэйскія прасяць жанчын паведамляць пра свае рашэнні, каб пазбегнуць злачыстваў. Дарчы, прастытуцыя ў Фінляндыі дазволена, але забаронены сутэ-нэсты і публічны гандаль сэкс-паслугамі.

У Маскве контрэ сервісу набірае абароты

У Маскве бясплатнаму жыллю прывесчаны спецыяльны сайт http://www.sdandromom.ru. Тут, праўда, перавага ўсё ж тых, хто прапаноўвае за прахвочнае канкрэтную дапамогу па гаспадарцы. Аднак колькасць інтымных аб'яў пастаянна павялічваецца.